

Zelenokosi jelen i tetke oštrokondje

Kod nas u porodici bio je običaj da Unu svako večer neko uspava uz priču. Pričali smo razne poznate bajke i legende, pa smo povremeno morali, da se ne bi ponavljali, počeli i da izmišljamo naše priče. Jedna od tih priča bila je i ova o zelenokosom jelenu. Svako večer pomalo smo je menjali i prilagođavali, a do danas se u mom sećanju sačuvala ova verzija. Dakle ovako:

U nekoj dalekoj zemlji u šumi pored velikog jezera živeo je jedan jelen. Od rane mladosti niko sa njim nije hteo da se druži. Pitao se zašto ali nikako nije nalazio odgovor na svoje pitanje. Šetao je po šumi, sve dalje i dalje dok jednog dana nije došao do velikog jezera. Nije tako veliku vodu nikada ranije video i pomalo se plašio da joj priđe. Vremenom se ohrabrio i zalazio u vodu blizu obale.

Jednog jutra, bez daška vetra, kada je jezero bilo mirno i površina vode glatka ušavši u vodu pogledao je dole i ugledao svoj odraz u vodi. Najzad je pronašao odgovor na svoje pitanje zašto niko neće sa njim da se druži. Bio je drugačiji od svih drugih jelena u šumi, pa se po nečemu razlikovao i od svih drugih životinja u šumi. On je jedini imao zelenu kosu. To je bilo dovoljno da ga svi izbegavaju.

Zelenokosi jelen prihvatio je jezero kao svog najboljeg prijatelja, sve češće je tu dolazio, polako se ohrabrivao da ulazi sve dublje i dublje pa je posle nekog vremena shvatio i da ume da pliva. Uživao je u plivanju sve više svakim danom. Nije mnogo vremena prošlo kad je primetio da ume i da roni. Takođe je primetio da i ispod vode nema nikakvih problema sa disanjem i ostajao je pod vodom sve duže i duže.

Na jednom od tih svojih podvodnih izleta primetio je da na dnu jezera, prilično daleko od obale, nesto svetluca. Kad se tom svetlu približio na dnu jezera je ugledao nešto kao mali grad. Uplašio se u početku i vrlo brzo udaljio. Posle nekoliko dana vratio se na to mesto koje je dobro zapamtio. Posmatrao je iz daljine gradić pokriven providnom kupolom sa kućama, ulicama i naravno mnogobrojnim trgovima okruženim parkovima i šumom. Ohrabrio se najzad i ušao.

Na njegovo veliko iznenađenje prvo živo biće koje je sreo bio je veliki i lep jelen koji ga je sasvim prijateljski pozdravio. Još veće iznenađenje bilo je kad je primetio da taj prijateljski raspoloženi jelen takodje ima zelenu kosu! Pomislo je da je to možda mesto gde se takvi kao on susreću i druže i to se ubrzo pokazalo kao sasvim tačno.

Neki jeleni ali i sve druge životinje u tom podvodnom mestu imali su zelenu kosu, ali i kosu svakakvih drugih boja i međusobno se izuzetno dobro slagali. Domaćini su ga prihvatili u svoju zajednicu i nas jelen se tu osećao srećan, zadovoljan i bezbrižan, nikako drugačiji i nevažan.

Jos neko je živeo u tom gradiću. Tetke srednjih godina mogle su da se vide svuda unaokolo. Jelen naravno nije znao ko su te žene, a nije nikoga bilo koga mi mogao ni da pita. Na njegovo iznenađenje jednom kad se sreo na jednom malom trgu sa jednom od njih ona ga je pozdravila i on je shvatio da on sasvim lepo razume i taj jezik. Sprijateljio se sa njom posle toga i ne samo sa njom nego i sa mnogim drugim ženama u gradu. Ispričale su mu ko su one i odkuda u tom gradu.

Svi su ih zvali tetke oštrokondje a njihova priča je bila dosta slična priči našeg jelena. Tetke su ranije živele svuda u okolnim gradovima i selima osećale su se drugačijim, nevoljenima i svi su ih izbegavali.

Zašto, pitao se jelen. Zahvaljujući njihovim naravima one su sve komentarisale, prigovarale, dodavale i ponešto izmišljale u svojim pričama o događajima i iskustvima iz prošlosti i o planovima za budućnost. Nisu to ljudi prihvatili.

Zvali su ih tetke oštrokondje, vrlo teško prevodljiv izraz na bilo koji jezik, ali nešto što bi trebalo da znači svadalice, sto naravno nije bilo tačno. Bile su i brze na jeziku, odgovarale bez ustezanja na pitanja, i imale svoje lično mišljenje, u svemu uglavnom drugačije od svih oko njih.

Deca su ih međutim jako volela, uvek su im bile omiljene tetke, ili bake ali kad bi ta deca odrasla i otišla svojim putem ostajale bi usamljene i lutale bezciljno okolinom. Neke od njih su kao i naš zelenokosi jelen zaplivala, pa kasnije i zaronile u jezero i na kraju našle i podvodni grad iz ove priče.

Svoje iskustvo iz sredine u kojoj su bile prihvaćene i gde su ih svi lepo prihvatili, druge tetke a možda i neki ujaci ili teče, životinje sa zelenom kosom, a možda i sa kosom nekih drugih boja, prenele su drugim zainteresovanima za život pun razumevanja naravno uključujući i glavnog junaka naše priče zelenokosog jelena. Vremenom je taj grad rastao, ispunjavao se brojnim atraktivnim trgovima, ulicama i zanimljivim zgradama.

Ostao im je svima zajedno jos jedan važan zadatak, da nekako prenesu ostatku sveta taj osećaj za uzajamno prihvatanje i objasne im de je pravo na različitost osnovno ljudsko pravo.

Ovaj poslednji paragraf sam baš sad dodao, nikako se ne sećam kako se tada, kada je smišljena ova priča, ona završavala, možda nije ni imala zaključak?

Imamo mi još ovakvih priča, naša najvoljenija je **Čovek koji je pravio zmajevе i devojčica Ko-Ko-San**, ali možda će vam se svideti i priča o **Crvenim vratima** ili ona sa **Tašmajdana**?